

V soboto in nedeljo, 8. in 9. julija

festival mladine v Dolini

Sodelujejo: Trio Bordon, pevec Dario in Darko, ansambel The Robles in sovjetski pevec

VLADIMIR

DELO

glasilo KPI za slovensko narodno manjšino

Podpirajte
in širite
naš tisk

Obnovljena izdaja - Leto XIX. - Štev. 13 (701)

TRST - 7. julija 1967

Posamezna številka 40 lir

Spedit. in abb. post. Gruppo II

Nesprejemljiv zakon

Vodstvo tržaške federacije KPI je na osnovi poročila, ki ga je podal senator Vidali razpravljalo o predlogu zakona za javno varnost, ki ga je predložila vlada levega centra in ki je bil pred kratkim odobren v senatu. Podčrtano je bilo, da vlada s tem predlogom zakona pripravlja udarec proti temeljnim svoboščinam

Osnutek zakona, ki ga je predložil minister Taviani daje prefektom, policiji in vladi kar največ pooblastil; dovoljuje pripor oseb, ki jih smatrajo za «sumljive» in to za dobo sedmih dni; prav tako dovoljuje pripor oseb, o katerih meni policija, da imajo namen izvršiti kaznivo dejanje. Nadalje zakon, ki ga predlaga Taviani dovoljuje s silo razgnati javne manifestacije; pooblašča prefekte, da nadzorujejo dejavnost kulturnih, športnih, rekreativnih in drugih društev, tako kot za časa fašizma. Nadalje omenjeni zakon dovoljuje zaplenbo lepakov in prepoved manifestacij, uvaja koncept izjemnega stanja.

Vodstvo federacije KPI odločno obsoja določila osnutka novega zakona. Pri tem se sklicuje na davne in novejšje izkušnje, ki so jih pretrpeli tržaški delavci in demokrati.

V sporočilu, ki ga je objavilo vodstvo tržaške federacije KPI je med drugim rečeno, da so tudi ob demonstracijah 8. oktobra 1966 in ob raznih drugih prilikah policijske oblasti poslale ojačenja iz drugih krajev države zato, da bi nastopile proti delavcem, ki so manifestirali za svoje pravice.

«Odobritev takega zakona o javni varnosti, kot ga predlaga minister Taviani — je rečeno v sporočilu, ki ga je objavila tržaška federacija KPI — bi pomenila povratek k metodam, ki bi še bolj omejile svobodo državljanov, posebno še Slovencev in njihovih organizacij, ki kljub določilam ustave, spo-

menice o soglasju in deželnega statuta, še ne uživajo popolne enakopravnosti ter so še vedno podvrženi «posebnemu nadzorstvu», kot je pred kratkim objasnili nekí milanški dnevnik.»

Spričo vsega tega je vodstvo tržaške federacije KPI sklenilo, da razvije akcijo, ki naj obsodi omejevalni zakonski predlog, proti kateremu so se komunisti v senatu odločno borili. Vsa odgovornost pada na DC in PSU, zlasti po potrditvi, da se je pripravljala državni udar, po poskusih goljufivega zakona in Tambronijeve vlade in v trenutku, ko se slabša mednarodni položaj (državni udar v Grčiji, izraelski napad na arabske države, stopnjevanja ameriškega napada proti Vietnamu).

Tržaška federacija KPI poziva vse Tržačane, Italijane in Slovence, vse delavce, izobražence in vse proizvodne sloje, naj protestirajo proti vsem poskusom omejevanja svoboščin. Demokratični in antifašistični Trst naj dvigne svoj odločen protest; politične stranke, demokratične, sindikalne, kulturne organizacije, izvoljene skupščine naj zahtevajo, da se predlog, ki ga je postavil Taviani umakne in naj se odobri tak zakon o javni varnosti, v katerem ne bo sledu o omejevalnih ukrepih, katere je kot sramotno dediščino zapustil fašizem.

V petek 14. julija ob 19.30. na Trgu Garibaldi v Trstu enotno zborovanje posl. Lucio Luzzatto

bo govoril o stopnjevanju ameriškega napada na Vietnam in o vprašanjih miru v svetu.

UDELEŽITE SE!

Zagrebski „Vjesnik“ odgovarja socialističnemu glasilu „Avanti!“

Objavljamo članek, ki ga je zagrebški «Vjesnik» z dne 26.VI. t.l. natisnil pod naslovom «Kampanja navijanja „Avanti!“»:

Pisanje «Avantija!», glasila italijanske PSU o izraelski agresiji na ZAR in na druge arabske dežele bi za nekatere lahko izgledalo tudi kot rezultat stalne dezorganizacije in zmede. Izgledalo bi, da uredniki tega lista, obsojajoč nacionalistične postopke ali izjave reakcionarnih elementov v arabskem svetu, dodeljujejo temu preveliko važnost in morda zaradi tega podcenjujejo ali ignorirajo pozitivno in napredno vlogo, ki jo v borbi proti imperialističnim in neokolonialističnim načrtom igrajo neodvisne in nevezane dežele.

Po izraelskem napadu — drugi v dobi II let — je bilo moč pričakovati, da bodo italijanski socialisti povlekli zaključke na podlagi teh dogodkov in popravili svoje stališče, da bodo obsodili napadalca in njegove zaščitnike in da bodo stali na strani narodov, ki so podvrženi pripravljenemu in brutalno izvedenemu napadu. To se pa ni zgodilo, vsaj do sedaj. «Avanti!» je, kot da se ne bi bilo zgodilo nič, nadaljeval svojo proizraelsko in protiarabsko kampanjo. Nasprotno, razširil jo je tudi proti tistim, ki so v Italiji in izven nje imeli za svojo osnovo dolžnost energično obsoditi napadalca in zahtevati umik njegovih sil z ozemlja arabskih dežel.

«Avanti!» je našel razloge, da se razlikuje tudi od umirjenega in previdnega stališča, ki so ga v zvezi s krizo na Srednjem vzhodu in ameriških pobud znotraj NATO zavzeli demokristjanski predstavniki v Morovi vladi levega centra, računajoč na italijanske interese in na razumna stališča papeža Pavla VI. Na straneh desničarskega tiska in «A-

vantija» je bil minister za zunanje zadeve Fanfani (zaradi njegovega odpora proti poskusom ZDA, da v svojo nevarno srednjevzhodno igro vključijo atlantski blok) obtožen «mikrogolizma».

V okviru take orientacije, nedostopne za socialistično glasilo, se je «Avanti!» spravil na stališče Jugoslavije, odrekujoč jugoslovanski politiki izvenblokovski značaj. Te dni, v skladu s svojo kampanjo navijanja v korist «ogroženega» Izraela in proti njegovim «napadalnimi sedom», je ta list večkrat «dajal lekcije» lepega vedenja tudi jugoslovanskemu tisku z blagim prizvokom opozorila: če nadaljujemo s kritiko stališč «Avantija», to se bo tolmačilo kot poskus miniranja jugoslovansko-italijanskih meddržavnih odnosov!

Tanjugov dopisnik iz Rima je v pisanju o stališčih italijanskih političnih krogov do dogodkov na Srednjem vzhodu ugotovil, da italijanski socialisti želijo dokazati skrajni desnici, kako «ne zaostajajo za konservativno Evropo, ko gre za podporo atlantskemu paktu in ZDA».

«Avanti!», ker ni mogel odgovoriti

s stvarnimi argumenti, je uporabil drugo metodo, ki jo ilustrira že sam naslov njegovega odgovora: «Stalinizem Tanjuga». Kaj «Avanti!» razume ali ne razume pod pojmom «stalinizma», ne vemo če pa njegovo «antistalinistično» znanje vsebuje manipuliranje neosnovanih obtožb, tedaj moramo ugotoviti, da je v tem primeru uporabil metodo, ki jo je prav Stalin preizkusil v odnosu do Jugoslavije.

Sicer to ni edino protislovje «Avantija». Na eni strani ta list izraža prepričanje, da «obstoj svobode kritike mora biti recipročen», vendar na drugi strani, takoj za tem opozarja, da hoče malo počakati, da vidi ali mi želimo «s polemiko prikriti neki drugi cilj» in ali ne bi mogel biti ta naš cilj «odnosi med obema vladama». To pomeni, da če bomo izkoristili «svobodo kritike», tedaj bo za «Avanti!» dokaz, da želimo pokvariti odnose. Navzlic vsej «recipročnosti» nam ne torej ostaja drugo, kot da v interesu «dobrih odnosov» molčimo tudi o trditvi «Avantija», da smo zapustitli politiko nevtrinitve in aktivnega sožitja, ter o njegovi kampanji navijanja v ko-

(Nadaljevanje na 4. strani)

Anticipacija novega zakona?

(Odkritja lista „Il Giorno“)

21. junija smo brali v dnevniku «Il Giorno», ki spada med najbolj razširjene italijanske časopise, daljši članek o «slovanskem pohodu» na Trst in Gorico. Takih člankov že dolgo nismo več brali, niti na najbolj umazanem protislovanskem tisku.

Zaenkrat nas ne zanimajo fantazije, vredne drugorazrednih kriminalk, ki jih je vladni časopis tako blagohotno sprejel, ob sodelovanju funkcionarjev Trgovinske zbornice, kar še bolj obtežuje vso stvar.

Hočemo pa obsoditi obstoj izsledovanj policijskega tipa. To je nedopustno in v nasprotju z republikansko ustavo, da o memorandumu sploh ne govorimo. Časnikar piše: «Uradno napredujejo z nujno previdnostjo. Kolikor je mogoče se izogibljuje fantaziji, a se hkrati izvaja strogo nadzorstvo. Vse kupne prošnje, ki se predstavijo po normalni poti, so podvržene strogim izvedbam in trem ločenim raziskavam, ki jih izvedejo karabinjerji, kar se tiče politične osebnosti kupca...»

Pred takimi stavki, se sprašujemo, če gre še za SIFAR ali SID (kot se mu danes pravi), ali za ostarele (fašistični) zakon o javni varnosti ali pa je to anticipacija «novega» zakona (ki je marsikje slabši od fašističnega in je kljub temu užival podporo socialistov). Ali gre za kak preživeli «Odbor za obrambo italijanstva»?

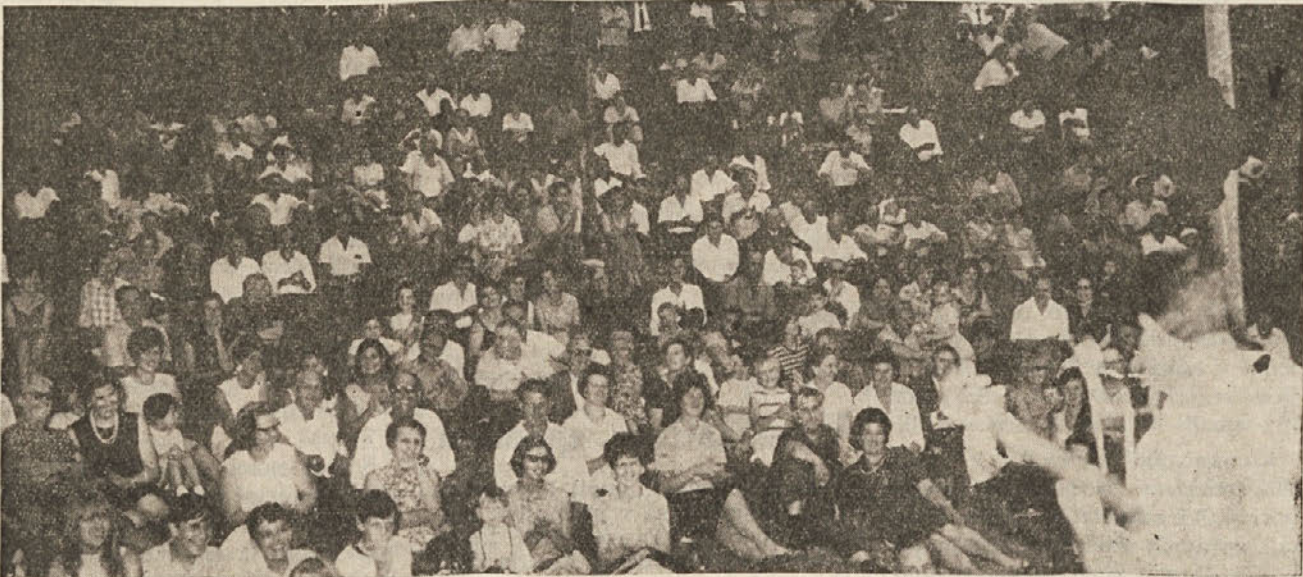
Kakorkoli že, jasno je, da smo pričr nezakonitosti, proti kateri je treba protestirati.

Dnevnik, s katerega smo zvedeli za to «novost», pa se zato veseli. Med «sumljivimi» dejstvi, ki pričajo o «slovanskem pohodu», navaja časnikar Slovensko gledališče, o katerem piše, da je «trojanski konj» in to v tako «demokratičnem» in «levičarskem» izrazoslovju, da jih je v celoti sprejel liberalni pokrajinski svetovavec Jona. Ta je namreč predstavil vprašanje, s katerim namerava protestirati proti neki televizijski oddaji, ki naj bi užalila «italijanstvo» Trsta, ker je obvestila gledavce o obstoju Slovenskega gledališča in slovenske kulture.

Kot vidite, dragi bravci, se na ravni protislovanske kampanje uresničujejo kaj čudna zaveznitva med «demokrati» in liberalci, in čuden odnos med trgovino in karabinjerji. V časih, ko skušajo vsi kazati nek internacionalizem in željo po prijateljstvu med narodi (čeprav samo za kritje izraelskega napada na arabske države) je treba obsoditi te stvari za to, kar dejansko so: izbruhi nacionalizma in «domotožje po lepih časih», ko je služba «javne varnosti» delovala brezhibno, stražila vse. Tako, da je vsak, ki je... dišal po komunizmu ali ki ni govoril samo italijansko (kot so bičali napisi) končal v zapor.

Naj se pomirijo, ti-le, kajti ne Slovenci, ne italijanski narod, nimajo namena prenesti teh povratkov k preteklosti, ki jo je obsodil že enotni osvobodilni antifašistični boj.

Uspeh našega festivala v Dolini

Festival «Dela» v Dolini je za nami. Kljub temu, da je bilo prav tiste dni, ko se je vršil festival, več drugih prireditev na Tržaškem; Otvoritev festivala je bila na praznik 29. junija. Najprej je nastopil popularni ansambel Alojza Slaka iz Ljubljane skupaj s fanti

iz Praprotnega, nato pa je odpel moški pevski zbor prosvetnega društva «Slavec» iz Ricmanj vrsto slovenskih narodnih pesmi.

V petek in soboto zvečer sta bili na sporedu filmski predstavi; v soboto zvečer je sodelovala tudi glasbena skupina iz Podlonjca.

V nedeljo popoldne sta nastopila pevski zbor «Valentin Vodnik» iz Doline in «Prešeren» iz Boljunca, zvečer pa je nastopil znani sovjetski popevkar Vladimir, ki je s svojim simpatičnim nastopom iz-

(Nadaljevanje na 4. strani)

Ob robu dogodkov na Srednjem vzhodu

Nafta - Suez - dobički gospodarsko ozadje spopada

V zadnjih letih je mogoče opaziti, da se je okrepila imperialistična ekspanzija, da bi imperialisti dobili izgubljene in utrdili obstoječe pozicije v svetovnem gospodarstvu. Ta krepitev imperialistične aktivnosti po svetu se razvija na podlagi široko razprostranjene dejavnosti mednarodnega finančnega kapitala. V tem ni na prvem mestu ohranitev večje ali manjše stopnje gospodarske rasti, marveč naj bi se gospodarska gibanja obrnila v smeri razvijanja kapitalističnega načina gospodarjenja, pri čemer se znane zahteve po učinkovitosti in racionalnosti istovetijo s sistemom takega oplajanja kapitala, ki bo zagotovil določeno profitno stopnjo kapitala in s tem tudi ustrezno spremenil družbene strukture dežel v razvoju. Drugače povedano, mednarodni finančni kapital in monopolistični kapital se je spoprijel predvsem s tistimi deželami v razvoju, ki so kazale nagnjenje, da bi se socialistično orientirale v svojem družbenem in gospodarskem razvoju. Tam, kjer metode raznih vrst gospodarskega pritiska ne dajejo ustreznih rezultatov, prehajajo k raznim oblikam političnega pritiska in končno k vojaškim intervencijam, k ustvarjanju lokalnih vojnih spopadov. Vse to z namenom, da bi po tej poti oslabili, če že ne popolnoma onemogočili vpliv naprednih sil in idej. Takemu pritisku so bile izpostavljene tudi arabske dežele.

Komentarji v svetovnem tisku o vzrokih vojaškega poraza arabskih dežel v spopadu z Izraelom imajo več karakterističnih potez. Predvsem se šteje arabskim deželam, zlasti Združenim arabskim republikam, v greh oziroma v slabo tisto splošno stanje, v katerem so dežele v razvoju.

Če izvzamemo Kuvajt, potem se družbeni produkt na prebivalca v arabskih deželah giblje med 150 dolarji v Egiptu in 390 dolarji v Libanonu. V Izraelu pa se je po zaslugi neprestane in izdatne pomoči mednarodnih in zasebnih ustanov, prav tako pa tudi židovskih organizacij povzpela na 1.070 dolarjev. Vtem ko se je Izrael kmalu po svoji ustanovitvi vključil v mednarodno kapitalistično strukturo, so se arabske dežele morale hkrati in v istem času boriti proti notranjim nazadnjaškim silam in proti raznim aspektom ostanov kolonializma, kar je zadrževalo njihov gospodarski razvoj in proces spreminjanja družbenih struktur. Tako je družbeni in gospodarski razvoj potekal v hudem boju proti dvema sovražnikoma, združenima in naslonjenima na mednarodno reakcijo in na notranje nazadnjaške sile v teh deželah.

Druga značilnost teh komentarjev je očitek arabskim deželam, da niso uporabile, oziroma niso vrgle v boj vseh svojih finančnih in drugih ekonomskih virov. V tej zvezi se omenja njihova vloga v oskrbovanju z nafto, zlasti zahodne Evrope in ameriških čet v Vietnamu, pomen, ki ga ima Sueški prekop v sistemu mednarodnih prometnih zvez, in končno to, da so ostala popolnoma neizkoriščena finančna sredstva, s katerimi posamezne arabske dežele in posamezne arabske privatne osebe razpolagajo v svetovnem bančnem sistemu. Pri tem se škodoželjno pripominja, da je baje koristno za obe strani, da te investicije niso šle v vojno, ker bi to utegnili neprijetno zadeti obe

strani. Na ta način bi radi pokazali na vzroke nesloge in na različne nastope posameznih arabskih dežel, ki so se neenako angažirale v samem spopadu. Vendar pri tem ne čemo odkriti povzročitelja takšnega stanja, marveč si prizadevajo razpihati tista stara nasprotja med arabskimi deželami, ki so se že prej od časa do časa pojavljala. Opaziti je staro preizkušeno imperialistično taktiko: «deli in vladaj!». Iz vseh teh in podobnih razmišljanj je čutiti strah pred močjo arabskih dežel, če bi skupaj razpolagale s svojimi gospodarskimi in naravnimi viri, izmed katerih so najvažnejši danes v rokah velikih monopolističnih korporacij. Kaže na to, da so arabske dežele (brez socialističnih dežel) udeležene v svetovnem naftnem gospodarstvu s 45 odstotki, da sodelujejo z 18 odstotki pri oskrbovanju z nafto zahodnoevropskih dežel in da se iz teh virov krijejo vse potrebe ameriške vojske v Vietnamu, da so arabske dežele dobile kot dajatve za izkoriščanje nafte in za davke v letu 1966 skorajda tri milijarde dolarjev in da pomeni to več kakor polovico njihovega družbenega bruto produkta; da se je blagovni pro-

met po Sueškem prekopu leta 1965 povzpela na 25 milijonov ton, ker se je redno vsako leto povečal za 6 do 7 odstotkov, kar je trajalo tudi v letu 1966; da arabske dežele razpolagajo z neto terjatvami do Velike Britanije v znesku 504 milijonov funtov šterlingov, vtem ko znašajo celotne britanske monetarne rezerve v zlatu in tujih devizah nekaj nad milijardo funtov šterlingov, zato bi večja uveljavitev teh terjatev močno prizadela britansko monetarno pozicijo. Poleg tega imajo arabske banke in zasebniki še večje zneske v obliki tako imenovanih «šterlinskih terjatev», tako da privatne terjatve samo iz Kuvajta dosega dve milijardi dolarjev. Terjatve vseh teh zneskov bi lahko ogrozile ne samo položaj funta šterlinga kot enega izmed svetovnih valut, temveč bi omajale delovanje celotnega mednarodnega monetarnega sistema kot takega, kakršen se je vzpostavil po drugi svetovni vojni. Še preden se je najnovejša kriza na Bližnjem vzhodu spreminila v oborožen spopad, se je nevarnost, da bi se realizirale arabske terjatve iz angleških bank, odrazila v upadanju tečaja funta šterlinga.

(Nadaljevanje na 4. strani)

V tržaškem pokrajinskem svetu

Izglasovana enotna resolucija o programiranju in avtonomiji

Izolacija liberalcev in misovcev

30. junija se je v tržaškem pokrajinskem svetu zaključila razprava v dveh važnih resolucijah. Prvo je predložila skupina svetovalcev KPI (Colli, Donadel, Furlan, Weiss in Kapelj) že 20. marca. Ta se je nanašala na: A) uprava pooblastila pokrajini; B) ustanovitev področij za gospodarski in urbanistični razvoj v deželi; C) odobritev deželnega volilnega zakona. Drugo resolucijo sta predložila svetovalec Coslovich (DC) in Caristi (PSU) ter se je nanašala na gospodarsko programiranje in avtonomijo krajevnih ustanov.

Zaključek diskusije je bil sintetiziran v resoluciji glede katere so se sporazumele skupine KPI-PSU-DC in Slovenska skupnost. Proti tej resoluciji so se izrekli liberalci in misovci, predstavnica independentistov pa se je brez obrazložitve vzdržala pri glasovanju.

Enotna resolucija se glasi:

«Tržaški pokrajinski svet, ko zaključuje debato o sedanjih in novih nalogah pokrajinske uprave v zvezi z deželnim načrtovanjem; upošteva, da se je diskusija razvila na podlagi dveh različnih resolucij in ugotavlja, da je prišlo v diskusiji do znatne enake usmeritve glede nekaterih bistvenih vprašanj, zavedajoč se obremenitvi dolžnosti do volivcev, ki jih, zastopa, zaveva:

1. da se čimprej zaključi pripravljalna faza deželnega gospodarskega načrta, ki bi ga moral deželni svet obravnavati v najkrajšem času;
2. da bi vse nižje krajevne usta-

nove, vstevši srednje, mogle sodelovati na vsakršni ravni debate, ki zadeva deželno programiranje; s tem bi se stvarno izvajala deželna decentralizacija, spoštujoč člen 11 deželnega statuta ter pooblastila krajevnim upravam, ki zadevajo njihove tradicionalne pristojnosti in končno razčlenitev dežele na razna področja družbenega in gospodarskega razvoja.

3. naj parlament čimprej sprejme ukrepe, ki bodo dejansko v celoti zagotovili razvoj krajevnih avtonomij, deželno ureditev, deželni volilni zakon, reformo krajevnih financ in zakon o občinah ter pokrajinah.»

V diskusiji, ki je bila pred glasovanjem o enotni resoluciji, so svetovalci KPI podčrtali razne aspekte krajevnih gospodarskih stvarnosti, med drugim so govorili tudi o vprašanjih, ki so v zvezi s širjenjem industrijske cone in o razlastitvah. Govorili so tudi o perečih vprašanjih občin pa tudi o tem, kako v nekaterih krogih podcenjujejo krajevne ustanove, ter gredo pri raznih odločitvah preko njih.

Komunistični svetovalci so ožigosali zadržanje predsednika deželne uprave, ki nasprotuje decentralizaciji upravnih funkcij v škodo pokrajine. Smer, ki jo zagovarja predsednik deželne uprave dr. Berzanti so kritizirali tudi predstavniki drugih političnih skupin. Tudi enotna resolucija, ki je bila izglasovana ob zaključku diskusije, je v odgovor na stališča, ki jih zagovarja predsednik deželne uprave.

Enotni nastop ob zaključku raz-

Nesmiselno povelečevanje

«Slovenska skupnost» povelečuje sporazum, ki ga je dosegla s strankami levega centra. Med drugim je bilo, kot beremo v njenem glasilu, dogovorjeno, da ne bodo več razlašali slovenske zemlje za gradnjo naselij in da bodo napravili konec umetnemu spreminjanju etničnega značaja naših krajev.

No, koliko ta sporazum drži, je dovolj že dejstvo, da ustanova, kateri predseduje bivši tržaški župan, ki je demokristjan, zopet posega po slovenski zemlji v dolinski občini in da v nekaterih krogih že izdelujejo načrte za gradnjo naselja, ki bi v precejšnji meri spremenilo etnični značaj v Bregu.

Pravijo prvaki «Slovenske skupnosti»: «...stranke leve sredine so se obvezale, da bo razpisan natečaj za stalna mesta na slovenskih osnovnih šolah in da bodo objavljeni odloki, ki bodo določili organik za slovenske enotne srednje šole.»

K temu dodajamo mi to-le: Zakon za slovenske osnovne in srednje šole zelo jasno govori, četudi je pomankljiv. Določa tudi rok za ureditev stalnosti učnega osebja. O teh zadevah je razpravljala tudi mešana italijansko-jugoslovanska komisija še pred sporazumom med «Slovensko skupnostjo in strankami leve sredine. Dejstvo pa je, da naj bo kakor koli, določila zakona za slovensko šolo se še ne izvajajo v celoti. Veseli bi bili, ako bi se to, kar zagotavlja SS tudi uresničilo.

Nadalje so se prvaki «Slovenske skupnosti» sporazumeli z levim centrom — tako namreč zatrjujejo — glede uporabe slovensčine med državljani slovenskega jezika in javnimi ustanovami, kvalifikacije osebja in javnih uradov za vzdrževanje odnošajev z državljani slovenskega jezika, glede toponomastike itd.

Mi odgovarjamo: O vsem tem ni ne duha ne sluha. Niti na pokrajini nimajo prevajalca, kot je še pred kratkim povedal predsednik dr. Savona; na občinski izpostavi na Opčinah ni nikogar, ki bi govoril v slovensčini, ni niti enega slovenskega napisa. V Bazovico so poslali človeka, ki ne pozna slovenskega jezika. Zelo značilen je odgovor, ki ga je prejel dr. Dolhar v tržaškem občinskem svetu: Občinska uprava s sodelovanjem drugih ustanov skrbi za zdravstveno propagando. Po slovenskih krajih zdravniki predavajo v italijanščini.

Pokrajinski sporazum, pravijo gospodje od SS, predvideva: okrepitev urada za stike z javnostjo z osebjem, ki bo popolnoma obvladalo slovenski jezik (omenili smo že, da je dr. Savona izjavil, da nimajo niti prevajalca! Op. ured.). Lepljenje pokrajinskih plakatov v slovensčini (tudi teh nismo še videli, razen onega glede cvetlične razstave, ki pa je bil približno tak kot ti, ki ga je svojčas podpisal dr. Franzi in, ki je pozival «momce» na nabor! Op. uredn.).

V sporazumu je tudi govora o dvojezičnih napisih na pokrajinskih cestah. Doslej vemo, da so postavili nekaj novih napisov, ki pa so, seveda samo italijanski.

Lahko bi nadaljevali z naštevanjem vseh več ali manj laskavih obljub, ki so bile dane, ne pa izpolnjene. Pa nima smisla. Ze to, kar smo naštevali daje bralcu dovolj jasno sliko o stanju, ki ostaja še na prejšnjem nespremenjenem, potrjuje, da se s sodelovanjem «Slovenske skupnosti» v tržaški pokrajini in občinski upravi ni prav nič spremenilo. Z enim ali dvema funkcionarjema slovenske narodnosti ni mogoče globalno rešiti vprašanj slovenske narodnostne skupnosti.

Berite „Delo“

Vojaške „operacije“ škodujejo turizmu v Sosljanu

Pokrajinska svetovalca KPI Albin Škerk in Mirko Kapelj sta naslovlila predsedniku tržaške pokrajinske uprave pismo vlogo, v kateri ga vabita, naj se zavzame za to, da bi vojaške oblasti odložile iskanje in dviganje potopljenih nemških žepnih podmornic v Sosljanu na kasnejši čas. Kot je znano so preteklega junija za devet dni onemogočili kopalcem in drugim tu-

ristom dohod k morju zaradi teh «operacij». In devet dni je bil popolnoma paraliziran ves turistični promet v Sosljanu, kar je povzročilo veliko izgubo. Po nekaterih vesteh, naj bi «operacije» nadaljevali tudi v tekočem mesecu, t. j. v času, ko je kopalna sezona na višku. Ta vest je zelo vznemirila prizadete ne le v Sosljanu temveč tudi v okoliških krajih.

Predsednik pokrajine je obljubil, da se bo za zadevo zanimal ter da bo posredoval na pristojnem mestu v Rimu.

Kot je znano postaja Sosljan čedalje pomembnejši letovišča in kopalniški center. Poleg stotisočev kopalcev iz Trsta, Tržiča, Gorice in Furlanije, ki običajno obiskujejo Sosljan, so v letu 1965 naštevali 125.951 tujih turistov, ki povečini ostali več časa v Sosljanu; leta 1966 pa 121.904. Od teh je bilo leta 1966: Avstrijev 27.853; Nemcev 28.303; Francozov 9.551; Švicarjev 1.594; Angležev 2.814; Jugoslovancev 5.280; Američanov pa 965.

V počastitev spomina

Ob 14. obletnici smrti Ivane Furlan iz Šklednja so v počastitev njenega spomina darovali mož Emil, hčeri Adellja in Blanka Marija 1.500 lir za «Delo».

Tov. Anton Marc iz Bazovice v počastitev spomina pok. Rafaela Čuk iz Trebeč daroval 2.000 lir za Športno društvo «Primorec».

Skupina žena s Proseka je v počastitev spomina sovaščanke Katerine Čuk darovala 2.000 lir za tiskovni sklad «Dela».

